

VEČNÁ KRÁL'OVNÁ

LJ ANDREWS

VEČNÁ KRÁLOVNÁ

L. J. Andrews

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu L. J. Andrews: The Ever Queen preložila Diana Ghaniová.

Translation © 2025 by Diana Ghaniová

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

THE EVER QUEEN

Copyright © 2024 by LJ Andrews

All rights reserved

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design by: MerryBookRound designs

Interior Art: Stella Colorado @petit_kitsune and @lumie.art

Map/Chapter Headings: Eric Bunnell

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-43-7

EAN 9788069010437

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Ríša zemských férrou

Strž

Strž

Rod uín

Uečná krajina

Rod hráíou

Shonadell

Rod čepeli

Rusa

Shilene ostrouy

Ueža

Cierne ostrouy

Ladhoe fyor dý

Hlauné mesto

Rod hosíi

Rod hmlý

Varovanie o obsahu

Táto kniha obsahuje scény, ktoré by mohli byť
pre niektorých čitateľov a čitateľky spúšťačmi rôznych
reakcií:

Násilie

Pokus o sexuálny útok (nie medzi hlavnými postavami)

Krv

Sexuálny obsah

Vraždy blízkych členov rodiny

Mučenie

Mrzačenie

Temné témy

Osamelosť

Fyzické aj psychické zneužívanie

Únos

Vyhrážky násilím voči ženám

Čítajte opatrne!

Venujem tým, ktorých duše opúšťajú telá,
keď zlosyn zašepká: „Ahoj, láska...“

ĽUDIA NIE SME,

NO PRACUJEME, HNIJEME.

SPÁNOK NÁM NEPATRÍ,

KÝM NESKONČÍME.

PO HROBE NÁMORNÍKA

TÚŽIME.

K POSÁDKE

VEČNÉHO KRÁĽA PATRÍME.

ZHRNUTIE DEJA VEČNÉHO KRÁĽA

Vitajte späť vo Večných moriach. Táto kniha pokračuje presne tam, kde sa skončil Večný kráľ, ale aj tak si zopakujme zopár informácií, ktoré si určite chcete pripomenúť.

Valen Ferus, kráľ Nočných férov, ohýbač zeme, pred dvadsiatimi rokmi zabil Erikovho otca Thorvalda. Padlý Večný kráľ zaútočil na jedného z členov Valenovej rodiny, keď sa ukázalo, že Erik bol počas zajatia zemskými férmi brutálne týraný až do takej miery, že mu zostali jazvy a zranená noha. Kráľ Nočných férov za tento útok zabil Večného kráľa.

Desať rokov po Thorvaldovej smrti sa zemskí a morskí féri stretli vo veľkej vojne, v ktorej zvíťazili zemskí féri.

Livia Ferus, dcéra ohýbača zeme, sa bez vedomia svojich blízkych vkrádala do väzenskej cely mladého Večného kráľa a čítala mu rozprávky o hadovi, ktorý sa spriatelil s vtáčatkom. Napokon dospievajúceho Erika vyhnali do Večného kráľovstva a medzi svetmi vztýčili bariéry a ochranné štíty v podobe Strže.

Uplynie ďalších desať rokov, kým sa Livia dotkne ochranných štítov a nevedomky vyslobodí uväzneného Večného krá-

ľa. Erik a jeho posádka zaútočia na pevnosť zemských férov a unesú Liviú, aby mal Erik s čím vyjednávať proti ohýbačovi zeme. Erik verí, že Valen Ferus vlastní stratenú moc mŕtveho kráľa Thorvalda.

Liviina zúrivá mágia uzdravuje zem a začína liečiť mor Večného kráľovstva nazývaný temnota. Čoskoro Erik s pomocou pani Narzy, svojej starej mamy a vládkyne morských čarodejníc, zistí, že moc, ktorá kedysi podľa neho patrila jeho zosnulému otcovi, v skutočnosti prúdi v Liviinej krvi, len nie tak, ako očakával.

Zistí sa, že po rozbití mocného talizmanu raz v noci po vojne, keď šla Livia čítať Erikovi, kúzlo stvorilo srdcové puto medzi princeznou zemských férov a mladým Večným kráľom.

Vďaka práci pri liečbe Večného kráľovstva si Livia nájde miesto medzi morskými férmi. Spriatelí sa s Celine Prílivkou, osamelou ženou, ktorá sa plaví na Večnej lodi, a lodným kuchárom Sewellom.

Gavyn Kostidrič (alebo Gavyn Hmlovec, ak sa pýtate Erika) je pánom Rodu kostí a jedným z Erikových najdôveryhodnejších ľudí okrem Celine, Larssona Kostikosca a jeho bratranca Taita. Gavyn a Erik plánujú znova zahradiť Strž, aby Liviin ľud zahynul pri pokusoch získať ju späť.

Čím dlhšie spolu Erik a Livia komunikujú, tým silnejšia láska medzi nimi vzniká. Niektorí však Večným kráľom opovrhujú. Vrahovia sa pokúsia zabiť Erika a uniesť alebo zabiť Liviú, ale ich puto zabezpečí, že Erik a Livia útok prežijú.

Krátko nato sa Gavyn pokúša znova zahradiť Strž. Liviin bratranec Aleksi sa zachytí Pána kostí, skôr ako stihne použiť svoju schopnosť premeny na vodu, a takmer príde o život, keď ho strhnú prúdy Strže.

Erik použije liečivú pieseň, aby Aleksiho zachránil, a Livia zistí, že to nie je prvýkrát, čo sa tak stalo. Počas vojny Erik vyliečil aj jej zomierajúceho strýka, aby sa odvdáčil Stiegovi, bojovníkovi zemských férov, ktorý ho chránil, keď ho ako dieťa zajali.

Nenávist sa začína trieštiť a nahrádza ju túžba zjednotiť zemských a morských férov. Livia ukáže bratrancovi svoje nové miesto vo Večnom kráľovstve v nádeji, že Aleksi bude stáť pri Erikovi, keď sa pokúsia presvedčiť jej otca, aby prijal Večného kráľa.

Erik chce dokázať, že Livia má miesto po jeho boku, a tak ju posadí na svoj trón, čím dokáže jej rovnosť a vymenuje ju za prvú Večnú kráľovnú.

Ako kráľ a kráľovná spoločne plánujú návrat k Liviiným blízkym a zjednotenie zemských a morských férov, no skôr ako stihnú vyplávať, Larsson ich všetkých zradí, odhalí, že je Erikov nevlastný brat, a plánuje bojovať o korunu Večného kráľovstva. Larsson a ešte niekto, koho spozná na jeho lodi, spolu unesú Liviu.

Erik ju zúfalo hľadá. Najskôr pošle Gavyna, aby prehľadal Večné moria, a potom sám riskuje a opäť sa preplaví cez Strž do krajiny svojich nepriateľov. Taita, Aleksiho a Erika prepadne princ zemských férov Jonas. Kniha sa končí tým, že Jonas oznámi Erikovi, že ho odvedie k Valenovi Ferusovi, kde ho čaká koniec.

Ten koniec sa nezmení.

V skutočnosti chlapec vždy vedel, že jeho príbeh sa bude odvíjať takto – tak to chodí, keď sa vo vojne ocitnete na strane porazených.

Voda jemne narážala na breh za chlapcovým chrbtom. Medzi ním a domovom stáli bojovníci. Vlhký piesok sa mu lepil na špinavé nohavice, ktoré mu zakrývali odreté kolená, ale v studenom mori našiel trochu úľavy, takže sa dokázal znova nadýchnuť.

Noci strávené v stiesnenom priestore medzi krutými kamennými stenami cely sa skončili. Teraz bude čeliť svojmu osudu.

Druhý chlapec po jeho boku čakal na rovnaký trest. Bol to chlapec, ktorého mal mladý kráľ nenávidieť. Ale kráľ nedokázal opovrhovať druhým mladým morským férom. Ďalšie zlyhanie, ktoré by mal pridať na zoznam dôvodov, prečo ešte stále nebol kráľom, akého si predstavoval jeho otec.

Druhý chlapec, dotlčený a špinavý, bol jediný, čo zostal.

Ostatní z ich ríše už utiekli na pompéznych lodiach z kostí a mäkkého dreva s čiernymi a modrými plachtami. Vo chvíli, keď sa boj skončil, zmizli pod prudkým prílívom.

Mladý kráľ sa bál ľudí na pobreží, bál sa čepelí za ich opaskami a krvi za ich nechtami. Predsa však z neho vyžarovala aspoň nejaká moc. Muži zatínali zuby, postávali obďaleč a hľadeli naňho, akoby čakali, že sa na nich kedykoľvek vrhne. Bál sa ich, ale bolo mu jasné, že aj zemskí féri majú strach z kráľa mora.

Kým mladý kráľ počúval, aké tresty vyniesli králi a kráľovné nepriateľských ríš nad druhým morským férom, v odretých prstoch stískal svoj nový malý talizman. To dievča chcelo, aby pôsobil cennejšie ako v skutočnosti. Preháňalo, keď ho nazvalo strieborným; drobná lastovička bola skôr z mäkkého cínu.

Napriek tomu sa mladý kráľ od chvíle, keď jeho vtáčatko utieklo vysokou trávou, upínal na jeho dar na rozlúčku. Nenávisť v ňom vrela ako jed v jeho krvi, a predsa... nedokázal zabudnúť na vtáčatko, ktoré mu počas najtemnejších nocí rozprávalo úžasné príbehy.

Jeden pohľad. Jediný, posledný pohľad. Mohol naň ešte raz pozrieť, skôr ako sa ocitne pod vodou. Keď však chlapec zdvihol zrak, uvidel pred sebou nepriateľa, vojnou zničeného, ale smrteľne nebezpečného, odetého v čiernom.

Tmavé oči férskeho kráľa, ktorý dokázal ohýbať skalné podložie, ho pohltili ako noc, ktorá sa vpíja do slnka. Možno chlapca nečaká vyhnanstvo. Možno ohýbač zeme bez premýšľania sfarbí piesok jeho jedovatou krvou.

„Ty si ma nevyzval na súboj, chlapče,“ prehovoril nepriateľský kráľ.

Výzva. Celý zmysel príchodu morského kráľa do zemskej ríše. Ako blázon zahanbil svoje kráľovstvo. Jediný súcitný okamih, jediná liečivá pieseň venovaná zomierajúcemu nepriateľovi – a chlapec prišiel o možnosť získať späť dávno stratenú moc.

„Prišlo mi do toho niečo iné,“ precedil mladý kráľ.

Mal strach, ale nemienil ho dať najavo. Večný kráľ nesmel mať v sebe slabosť. Chlapec teda zdvihol bradu a čakal na úder tej istej tmavej smrtiacej sekery, ktorá vyrezala srdce jeho otcovi.

Po chrbte mu prebehol mráz, keď ohýbač zeme klesol na koleno a ocitol sa tvárou v tvár chlapcovi.

Prečo by víťazný kráľ klesol na rovnakú úroveň ako porazený?

Ohýbač zeme by mohol chlapcovi zlomiť väzy, ale ďalšie slová vyslovil jemným, takmer láskavým tónom.

„Mohol by si tu zostať. Bol by si vítaný medzi nami a mohol by si viesť svoj ľud, keby si chcel. Máme kráľov a kráľovné, čo by ťa učili.“

Zostať? Otec jeho vtáčatka, nepriateľ, muž, ktorého prišiel zabiť, chce, aby... zostal?

Rýchlejšie ako hviezda padajúca z nočnej oblohy chlapec pozrel cez plece nepriateľského kráľa. Stála vedľa svojej matky bielej ako sneh. Na sebe mala pekné zelené šaty a jemné tmavé kučery jej zdobila zlatá retiazka. Vyzerala inak ako v jednoduchých nočných košeliach ukrytých pod obrovskými kožušinovými plášťami, v ktorých sa zakrádala k jeho cele.

Zafírové oči zachytili jeho pohľad a chlapec cítil, že sa niečo stalo. Kdesi hlboko v jeho hrudi sa pohlo niečo mocné, čo nikdy predtým necítil.

Zostať. Mohol by zostať a vypočuť si aj ďalšie jej príbehy, ibaže... pod nadvládou kráľov. Presne tak, bola to len ďalšia možnosť, aby z neho nová verzia Haralda alebo Thorvalda vykresala kráľa podľa svojich predstáv.

Chlapec vykrivil pery a obrátil sa naspäť k nepriateľovi.

„Viem, čo znamená, že by ma učili, ohýbač zeme,“ zavrčal ticho.

„Nie som tvoj strýko, chlapče. Nie som ani tvoj otec.“

Pri všetkých bohoch, vari dokáže čítať myšlienky? Chlapec zatajil dych, netušiac, čo má robiť, keď jeho nepriateľ, muž, ktorý mal v tejto chvíli chlapcovi podrezať hrdlo, opäť stíšil hlas.

Prehovoril ešte jemnejšie, ešte láskavejšie, akoby poznal jeho tajomstvo a vycítil, že ho to ťahá k dievčine stojacej pri matke. Akoby ohýbačovi zeme neprekážalo, že morský had sa spriatelil s vtáčatkom.

„Zostaň, Erik Krvavec,“ zopakoval. „Existujú ľudia, ktorých by potešilo, keby si to urobil.“

Chlapec opäť pozrel na dievča. *Ktorých by potešilo.* Potešilo by ju, keby zostal v jej svete? Pochyboval o tom. A predsa chcel súhlasiť. Viac ako čokoľvek iné chcel chlapec zabudnúť na otcovo pohrdanie a nenávisť a zostať s vtáčatkom a jeho príbehmi.

Nenávisť je však nevyspytateľná. Záblesk túžby môže zmiznúť, keď sa prejaví nenávisť a strach.

Chlapec si vybral svoj koniec. Rozhodol sa nezostať tam, kde vtáčatá spievajú svoje strašidelné piesne. Prisahal krv, hoci nepriateľ ponúkal mier. Chlapec sa postaral, aby ohýbač zeme nemal inú možnosť, ako zamknúť ho do väzenia.

Kým vlny šumeli nad hlavou mladého Večného kráľa, kým ním zmietali prudké prúdy a ťahali ho domov, myslel na ňu.

Myslel na to, ako jedného dňa dokončí príbeh, ktorý sa začal na nepriateľskom území. Mohol by ju zbaviť nepriateľského kráľa, keďže, ako už pochopil, mu nepatrila.

Vždy mala patriť jemu.

***P**re Liviu.*

Jej meno mi vírilo v hlave pri každom kopnutí a údere bojovníkov zemských férov.

Musím žiť pre ňu. Musím sa vrátiť na Večnú loď a nájsť ju. Potrebujem len prežiť dosť dlho na to, aby sa za mňa Aleksi prihovril.

Jonas, princ z jednej z ríš zemských férov, sa na mňa uškŕňal, keď mi jeho muži pchali do úst špinavý kus kože. Chutil zatuchnuto, akoby bol strčený v spotených nohaviciach vyschnutých na horúcom slnku.

Jonas ma schmatol za ramená a prinútil ma vstať. V stehne ma páliło, akoby mi košť požieral plameň.

„Pošlite signál pobrežnej hliadke,“ prikázal Jonas. „Vo vode môže byť viac týchto smradov.“

Trocha dlhšie. Prežiť ešte trocha dlhšie.

Dvaja bojovníci sa vliekli k pasci, do ktorej padli Alek aj Tait. Čoskoro si uvedomia svoj omyl. Postavím sa ohýbačovi zeme – v prípade potreby aj na kolenách – a potom sa vrátíme naspäť do Večného kráľovstva a nájdeme svojho kráľovnú.

Nevzpieral som sa, keď Jonas prikázal dvom bojovníkom, aby mi zviazali zápästia. Nevzpieral som sa, keď ma ťahali k zástupu zemských žrebčov čakajúcich na svojich jazdcov. Kone vyzerali čudne. Videl som ich už predtým, ale na rozdiel od osjelov z Večného kráľovstva sa nezdalo, že by tieto zvery dokázali plávať vo vlnách. Mali tupé zuby, zaoblené kopytá a švihajúce chvosty, ktoré vyzerali ako férske vlasy.

„Henrik,“ kývol Jonas na bojovníka, „rozmyslel som si to. Nechaj ostatných morských férov ešte hniť. Chcem sa sústreďiť na kráľa.“

Bojovník sklonil hlavu a zastal desať krokov od skrytej jamy na vrchole pahorka. *Doriti*. Odchádzajú bez Aleksiho.

Ozývali sa odtiaľ tlmené výkriky Aleka a Taita, ibaže celkom nezrozumiteľné. Možno to bolo kúzlo alebo skrátka smola, ale zneli len ako mužské výkriky spoza vzdialených dverí. Alekovi vlastní ľudia si neuvedomovali, že chytili princa. Princa, ktorého hlas a podporu som zúfalo potreboval.

Hruď mi zovrela panika. Cez nechutný kus kože v ústach som chrčal a namietal. Jonas sa len jedovato uškrnul, nasadol na svojho žrebca a potiahol za povraz na mojich zápästiach. Zatackal som sa.

Jonas sa naklonil a prižmúril oči. „Drž krok, Krvavec.“

Bol som mŕtvy.

Princ opäť potiahol za povraz a ja som krivkal vpred, pričom mi s každým krokom tlačila na chrbát váha dusivého zlyhania.

Čo sa stane s Liviou, ak ju nenájdem? Nájde ju Gavyn? Možno ju privedie domov a oslobodí od ťažkostí Večného kráľovstva. Možno... znova nájde mier, ktorý som zničil.

Zdvihol som tvár k oblohe. Hviezdy tu boli iné. Rozpoznať by bol len Chodec, ale ten sa mi vznášal za chrbtom nad morom.

Dúfal som, že keď zomriem... Dúfal som, že ma bohovia nechajú žiť na oboch nebesiach ako Chodca. Aby som ju mohol vždy vidieť.

Bojovníci si udržiavali stabilné tempo. Občas som sa potkol, ale zemský princ nespomalil, len mi povedal, aby som vstal a pridal do kroku. Kým sme dorazili k zlovestnej bráne hlavnej pevnosti, na čele sa mi perlil pot, noha ma už dávno nepálila, ale pohltila ju ostrá znecitlivujúca bolesť, akoby sa do nej zabodávali šijacie ihly.

Bojovník na jednej zo strážnych veží zatrúbil na roh. Sprievod na chvíľu zastal pri bráne, takže som mal čas aj napriek kusu prepotenej kože aspoň lapit' dych.

Železné reťaze zacinkali, hrubé lano sa natiahlo a zaprasalo, keď sa ťažká bránová mreža uvoľnila zo svojho miesta a umožnila bojovníkom vstup.

Pohľady skúmali každý náš pohyb, keď sme vošli dovnútra. Keď ma ľudia v bráne spoznali, ich tlmené hlasy nás prenasledovali ako tieň.

Pri širokých klenutých dverách, ktoré viedli do hlavnej siene, sme zastali.

Jonas si prehodil nohu cez kožušiny na chrbte svojho koňa a zoskočil na zem. Naklonil sa k strážcovi pri dverách. „Kde je kráľ Valen?“

„Vo veži, pane.“

„Prived' ho. Hneď.“

Strážca bol zjavne zaskočený princovým prudkým tónom. Nebolo treba veľa, aby mi došlo, že takto nehovorí často. Nepochybne sa väčšina zemských fėrov správala inak, odkedy som im ukradol princeznú.

Ešte nedávno boli okná vyzdobené slávnostnými stuhami a závesmi. Na stoloch sa kopilo lepkavé pečivo a sladké cukrovinky prichystané na maškarný ples. Sladkosti v sieni teraz nahradilo ostré pivo, meče a zvitky nešikovne nakreslených máp. Predpokladal som, že zachytávajú ich predstavu Večného kráľovstva.

Boli nakreslené zle. Nikdy by Liviu nenašli, keby len takto hádali, a nikdy by sa nedostali cez Strž so svojimi

štíhlými loďami, ktoré pripomínali skôr morské hady ako plavidlá.

Nesmiem tu zomrieť, inak zomrie aj ona.

Vedel som, že Larsson dokáže nemilosrdne zabíjať. Videl som dosť na to, aby som mu dal to prekliate meno Kostikosec.

Rozhovor ustal, keď Jonas potiahol za povraz. „Máme Kravavca!“

Niekoľko ľudí zhíklo a schmatlo zo stola čepele. Jonas ma silno postrčil a zrazil na kolená. Kus kože mi vypadol z úst a k trámom nad nami sa vzniesol smiech.

Dve ošúchané topánky pokryté blatom zastali predou mnou.

„Zdvihni ho, Stieg,“ zakričal niekto zozadu.

Muž si kľakol. Pomaly som zdvihol zrak a pozrel bojovníkovi do očí.

Stieg mal na čelusti ešte stále jazvy, ktoré sa mu vynárali spod zapletenej brady. Jedna jazva mu pretínala obočie. Vznikla pred mnohými rokmi, keď bol so mnou uväznený v tej miestnosti.

Ak ma niekto vypočuje, tak práve tento bojovník.

„Neublížil som jej,“ vyhrkol som. „Neublížil som nikomu. Musíš ma vypočuť...“

„Varoval som ťa,“ povedal Stieg a v jeho tóne zaznel náznak smútku. „Teraz ťa už neochránim, Večný kráľ.“

„Počúvaj ma,“ zdôraznil som. „Váš princ je uväznený v jame, Stieg.“

Keď som vyslovil jeho meno, zvrátil obočie. Vstal a vytiahol ma naspäť na nohy. Stále ma držal za rameno, obrátil ma tvárou k sieni a mávol rukou na dvoch mužov pri úzkych dverách.

Keď muži vyšli zo siene, odvážil som sa dúfať.

Dva kroky od neho sa Jonas ešte stále zlovestne uskrňal. Teraz stál pri mužovi, ktorý vyzeral celkom rovnako. Jeho brat. Livia spomínala princov – dvojčatá.

Z očí sa im ako najhustejší atrament valila temná mágia.

Okolo princov postávali bojovníci, ktorí zvierali čepele, až im obeleli hánky. Muži aj ženy, všetci ma skúmali, akoby dúfali, že ma pohľadmi zvrhú z kože. Pri Jonasovi stála aj žena, ktorá bola s Liviou v tú noc, keď som ju uniesol.

Poklopkala si dýkou o drobnú dlaň. Na čele, brade aj hrdle mala atramentom nakreslené runy. Vyzerala azda najhrozivejšie zo všetkých.

Dvere po mojom boku sa rozleteli tak prudko, až sa odrazili od steny, zhodili dva štíty z hákov a sieň stíchla ako vlna opúšťajúca breh.

Vo dverách stál ohýbač zeme so sekerami v rukách. Plecia sa mu dvíhali a klesali od ťažkých, zlostných nádychov. Oči, v ktorých sa na konci vojny zračila ľútosť nad chlapcom, teraz horeli zlobou, ktorú som cítil na jazyku.

Zostaň, Erik Krvavec.

Muž, ktorý stál na druhom konci siene, nehľadal pokoj. Chcel krv.

Červená farba lemovala jeho čierne oči s nádychom krvilačnosti. Tmavé vlasy mu padali do čela, strapaté a neupravené. Počas vojny bol kráľom moci a dôstojnosti, teraz vyzeral skôr ako zviera než človek.

Nestihol som sa ani poriadne spamätať, kým Valen Ferus, vrah môjho otca, rozkrútil v ruke jednu z bojových sekier z čiernej ocele. Na dlhých nohách typických pre Nočných férov bol pri mne ani nie desiatimi krokmi.

Stieg ma opustil v tej istej chvíli, keď som chrbtom narazil do kamennej steny. Náraz mi vyrazil dych a nemohol som ho nabráť naspäť do pľúc, lebo Valen mi pritisol rukoväť sekery na hrdlo.

„Kde je?“ zreval mi do tváre.

Jeho dávne slová sa mi prehánali myslou. *Zostaň.*

Bol som si istý, že ohýbač zeme sa postará o to, aby som zostal navždy. Postará sa o to, že moje kosti budú spočívať na tejto zemi, až kým sa nepremenia na prach.

2. KAPITOLA

Vtáčatko

Vzduch bol zvláštny, jemný a presýtený vôňou citrusov, kardamómu a ďalších korenín. Znova som sa zhlboka nadýchla. Vo vánku od kráľovského mesta som hľadala čisté more a teplo.

Zastonala som a posunula sa na mäkkom povrchu. Na chrbte bol príjemný ako mach, ale bolesť mi vystreľovala do hrude, akoby niekto vzal zhrdzavený bodec, vrazil mi ho do tela a priklincoval ma na miesto.

Pootvorila som jedno oko. Na mihalniciach som mala nános soli od slz alebo morskej vody. Nevedela som si spomenúť. Pravdupovediac, kým som sa párkrát nadýchla, nevedela som sa rozpamätať na nič, ale potom...

Larsson.

Otvorila som druhé oko a na mokrej pokožke mi zostalo zo pár zaschnutých mihalníc. Posadila som sa v očakávaní, že ma niečo stiahne naspäť. Možno železné reťaze alebo obojok na krku.

Nepocítila som ani jedno, ani druhé. Všade navôkol boli otvorené lomené gotické okná, cez ktoré prúdil ranný vánok

do... miestnosti. Do okrúhlej miestnosti vo veži s masívnymi trámami a špicatou strechou.

Kde, dopekla, som?

Na štyroch pôsobivo vyrezávaných stĺpoch postele viseli ťažké zlato-zelené závesy, nahrubo otesanú drevenú dlážku pokrýval tkaný koberec v ružových, oranžových a modrých odtieňoch západu slnka na mori a pri stene stál toaletný stolík z gaštanového dreva so striebornými kefami, hrebeňmi a vonnými olejmi na pleť.

Niekoľko ma obliekol do čistej tenkej spodničky z ručne tkaného hodvábu. Vlasy vo vrkoči prehodenom cez plece som mala pochlopené, akoby som na nich niekoľkokrát spala a bolo ich treba rozčesať.

Na boku, ktorým som dopadla na palubu Larssonovej lode, mi zostali už len slabé modriny.

Pred koľkými dňami ma uniesol?

Čo je to za hru?

Očakávala som vlhké cely, moč a odpadky pod nohami, možno dokonca prebudenie na Onom svete. Nie luxusnú komnatu pripomínajúcu moje izby v Karmínovej pevnosti.

Na okamih som znehybnela s nohami nad drevenou podlahou, akoby som čakala, že sa na mňa vrhne šupinatý zubatý tvor a uhryzne ma. Napokon som ich spustila na zem a pokývala prstami na nohách. Začínali sa mi vracat' útržky spomienok na chvíle, keď ma uniesli z kráľovského mesta.

Bola to leš', Larsson ma vylákal z kráľovských komnát, ale... Pri všetkých bohoch, Tait!

Srdcochodec krvácal na kamenných schodoch pri dokoch. Ten výjav sa mi vypálil do mozgu. Bol skutočný a taký intenzívny, až som mala pocit, že na jazyku cítim jeho krv.

Zaťala som ruky v päšť a pritisla si ich na čelo. Tait, ten zachmúrený svinar. Vždy som si myslela, že mnou pohŕda, ale on vedel, že sa niečo deje, a tak po mňa prišiel. Chcel ma ochrániť.

Sedela som s pokrčenými kolenami a spojené prsty oboch rúk som si pritísila na pery. Prečo Larsson?

„Bratia.“ To slovo mi vykĺzlo z úst ako tichý oznam prázdnej miestnosti. Pulz sa mi zrýchlil. Tá jasná a jedovatá myšlienka v mojej hlave: Larsson označil Erika za svojho brata.

Chýry, že Thorvald splodil ešte jedno dieťa, Erika netrápili. Bol presvedčený, že keby existoval ďalší Thorvaldov potomok, niekto by už spochybnil jeho postavenie kráľa. Ja som to však vycítila – zvláštnu trpkosť, stratený nárok – pod pôdou otrávenou temnotou.

Pri všetkých bohoch, všetkých nás oklamal.

Myklo mi kútikom pier a na tvári sa mi zjavil neznámy úškrn, náznak nádeje – keď Erik nájde Larssona, stiahne ho z kože. Bez ohľadu na to, že je jeho brat. Keď sa temný kúsok môjho srdca prebudil tentoraz, nesnažila som sa ho uspať.

Pritísila som si prsty na čelo, snažila som sa zmierniť bolesť hlavy a stále som uvažovala, čo nie je pravda a čo zostáva nejasné. Larsson veril, že je skutočný kráľ, a nebol sám.

Spustila som ruky na kolená a zaťala zuby, až zaškrípali. Ostatní pomáhali Larssonovi v jeho zrade a jedna tvár bola tým jasnejšia, čím viac hmly sa rozptýlilo z mojej mysle.

Zámka cvakla a ja som upriamila pozornosť na klenuté dvere na druhom konci miestnosti. Boli do nich vyryté súhvezdia, ktoré sa po otvorení dverí rozdelili. Odtiahla som sa na opačný koniec postele a zúfalo som hľadala nôž, úlomok dreva alebo čokoľvek iné, čím by som sa mohla brániť.

V slabom svetle som očakávala Larssonovu tvár. Namiesto toho som hľadala do žiarivých očí neznámej ženy. Vlasý farby striebřistého súmraku jej splývali na štíhly chrbát. Uši mala ostro zašpicatené a ozdobené jemnými zlatými retiazkami. Ohromili ma však predovšetkým jej oči. Jasné ako vybuchujúca hviezda, také modré, až takmer žiarili.

Mykla plnými perami zvýraznenými tmavou farbou. „Už si hore. Nedôverovala som morskej čarodejnici, že sa o teba na-

ozaj postará, a tak som si dovolila sama dodať zopár liečivých byliniek.“

„Pracuješ pre Fione,“ precedila som cez zuby a stále som hľadala niečo zubaté, čo by som tejto žene zaryla do pokožky.

V deň, keď ma Larsson uniesol, som sa na lodi stretla so ženou s porcelánovými črtami. Morská čarodejnica bola do toho zapletená. S akým cieľom a do akej hĺbky, to som nevedela. Ak Erik zabije Larssona, temné časti môjho srdca túžili byť tou, ktorá preleje jej krv.

„Nepracujem pre nikoho.“ Žena vstúpila do miestnosti tanečným krokom. Mala jemné ruky a črty, ale telo dostatočne pevné na to, aby zdvihla čepeľ a niekoho zabila. „Pravdupovediac, morská čarodejnica mi pripadá dosť nudná. Možno dokonca otravná.“

Zvraštila som obočie. „Kto si?“

Žena pristúpila k jednému z okien a odhrnula tenké dúhové závesy, za ktorými vládla chladná čierna noc. Nadýchla sa a s náladovým povzdychom sa obrátila naspäť ku mne. „Mám toho s tebou spoločného viac, ako si myslíš.“

Pristúpila o krok bližšie, ja som o krok ustúpila. „Aj teba Larsson uniesol?“

„Nie. Teda nie celkom.“ Všetky jej prsty zdobili strieborné prstene, a keď zamávala rukami, odrazilo sa od nich svetlo sviečok. „Toto je môj domov. Niektorých hostí však nemám ktovieako v láske.“ Bola zvláštne pokojná, no v modrých očiach sa jej mihla podráždenosť.

„Kde som?“

„V Natthavenskom paláci.“

„Tým sa nič nevysvetľuje.“

„Nie som si istá, či má zmysel všetko vysvetľovať.“ Preplietla si prsty, pristúpila bližšie a zastala v strede miestnosti. „Mojím cieľom je postarať sa, aby sa ti nič nestalo. V mnohých veciach som nemala na výber, ale nebudem tolerovať zbytočné násilie.“

Uškrnula som sa. „Tváriš sa, akoby som ti mala byť vďačná. Nie som. Larsson Kostikosec chce ublížiť Večnému kráľovi, mužovi, ktorého milujem, a ukradnúť mu korunu. Ak stojíš pri takom zlosynovi, nemôžeš byť moja priateľka.“

„Ak je prvorodeným dedičom, naozaj je to krádež koruny, alebo jeho nárok?“

„Erik Krvavec by uvítal brata.“ Hlas sa mi zlomil. „Ak si ty a Larsson myslíte, že niečo z tohto bolo treba, nepoznáte svojho kráľa.“

Žena vyprskla. „Morský kráľ nie je môj kráľ.“

„Dobre. Nezabudnem ťa zaradiť medzi zradcov.“

Vykrivila pery a vycerila biele zuby. Nebol to krutý úsmev, takmer akoby som povedala niečo zábavné. „Nie, nie je to môj kráľ. Nie som morská férka.“

Vtedy som si všimla jej črty. Vyzerala ako férka, ale nemala ostré zuby ani pokožku stvrdnutú od mora. „No, ja som princezná zemských férov. Nezáleží na tom, na ktorej strane stojíš, spoluprácou s Kostikoscom si niekoho zradila.“

„Ibaže ja nie som férka.“ Opäť sa rozhliadla po miestnosti. „Povedala som, že tento palác je mojím domovom. Je mi cťou zoznámiť sa s inou princeznou.“

„S kráľovnou,“ vyprskla som. „Som kráľovná.“ Na okamih som znehybnela so zatŕatými päťami, no potom som pomaly vypustila vzduch z pľúc. Mal trpkú príchuť. „Ak nie si férka, tak potom...“

„Vy by ste nás nazvali elfmi,“ prerušila ma. „Ja konkrétne pochádzam z klanu Dokkalfar. Sme tieňoví elfovia.“

Zažmurkala som. „Elfovia?“

Dokkalfar. *Elfovia*. Koľko večerov mi moja matka, otec aj starí rodičia čítali príbehy o bohmi vyvolených?

Boli to predkovia férov.

„Vojny a spory medzi inými krajinami pred tisíckami rokov zapríčinili, že elfské klany sa usadili v odľahlých kútoch sveta a žili v mieri.“ Žena si s úsmevom sadla na kraj postele. „Ale

vždy sme tu boli. Bližšie k morským férom ako tvoj ľud, keďže aj my žijeme na ostrovoch v temných moriach. Na druhej strane, tvoji ľudia sú najmladšia z kultúr. O elfských povestiach neviete nič.“

Zahniedzila som sa na druhej strane postele, prekrížila si nohy v členkoch a pozrela som na ňu. Srdce sa mi rozbúchalo rýchlejšie. Je nebezpečná? Vrhne sa na mňa? Oblizla som si pery suché ako horúci piesok a opatrne som prehovorila. „Ak si elfská princezná, prečo si sa spojila s Larssonom Kostikoscom?“

Tá žena nemohla byť staršia ako ja, ale v očiach sa jej zračila ťažoba, akoby k nej život nebol vždy láskavý.

„Rany sa ti už zahojili?“ Elfka si nadvihla šaty, preliezla cez matrac, usalašila sa vedľa mňa a preskúmala modriny na mojom krku.

Odtiahla som sa. „Nič mi nie je. Vyhýbaš sa mojej otázke.“

Maska ľahostajnej sily na jej tvári pukla. S ťažkým povzdychom sklopila zrak na svoje ruky a pokrútila prsteňom na prostredníku. „Uverila by si mi, keby som ti povedala, že sa nevyžívam v tvojom utrpení?“

„Keď vezmem do úvahy, že som tu uväznená proti svojej vôli a ty nerobíš nič, aby si ma vyslobodila.... Nie, neuverila.“

Striebromodré oči jej planuli. „Nemala som na výber a musela som sa pridať k tým, čo povstali proti tebe.“

„Si tu uväznená?“

„Nie som zviazaná, ale existujú dôvody, prečo nemôžem zastaviť nájazd na vášho kráľa a kráľovstvo.“ Slová jej vychádzali z úst ako ostne. „Pripravoval sa dlho, je dobre naplánovaný a niekto sa postaral, aby sa uskutočnil. Ale...“ Preglgla. „Postarám sa, aby sa ti nič nestalo. Skrátka ťa teraz potrebujú držať čo najďalej od morského kráľa.“

„A ja nikdy neprestanem bojovať, aby som sa k nemu mohla vrátiť.“

Tvár jej zosmutnela. „Pod' so mnou, férka. Rada by som ťa predstavila v Natthavene. Možno by som ti mohla vysvetliť aj viac.“

Žena sa vrátila k dverám a opäť zastala. „Uvažovala som, či by sme si nemohli navzájom pomôcť.“

„Neverím ti.“ Nemalo zmysel vyháňať sa pravde. Možno ma vedie rovno do pasce, na smrť, k Larssonovej krvilačnosti.

„Viem.“ Otvorila dvere a naznačila mi, aby som ju nasledovala. „Ale svoj útek budeš plánovať so mnou alebo bezo mňa. Ak máš mať nejakú šancu na úspech, musíš pochopiť, kde sa nachádzaš a proti čomu stojíš.“

„Ty... mi chceš pomôcť utiecť?“

„Vôbec nie.“ Uškrnula sa na mňa cez plece. „Poskytnem ti informácie, férka. Čo s nimi urobíš, je len na tebe.“